

מסכת

מנחות

מן

תלמוד בבלי

כרך ראשון

עם כל המפרשים על הרכז באשר נרפם
מקרא ועם חוספות חדשות כמיהר
בשער השני

נדפס מחדש עם ביאור
הרבי עדרין אבן-ישראל (שטיינלוי)
בעיה"ק ירושלים תובכ"א
תשס"ח

המכון היהודי לפוסקים תלמידים
ירושלים

כ' המנהות פרק ראשון

ובנה לא איש שם עליון, שבנינה כי חמתה היה גנו' אלא דתני תנא קמיה דרב נחמן אמר מותרנה רדבה אל שפיר קמיה ז עין כתיב בה ובחתמתה לכם לשאת את עון העודה נה דבנה אף מנוח קנות מה חמתה פסולה מנוחת קנות פסולה שללה כתה אשם יהא פסול שלא טלית קמיה על פון מוחמת דתני עון מוען במא נפקא מינה והוא עון נזוז וולדוץ יקל עון טלית מוען דקמיעם פסול דעולה וויל עאל ווש הכרחן ובא הכרחן קמיה דתני למיימי[ן] דומומלה נדבצה קות דגמילי[ן] גל קהיל וצפ"ק צוננות (ז') טכטמונו דיל' יונן ואללא כי יוגמרי וכי תימא ד* אין גמורי גוירה שוה עשייל דיל' מודע מעון זעיזים חמתה טעמה לכתבי בס' קייל. זכמס דוממי מושמע לדילפין עיסכט נטמען חמתה אותה לשמה כבשרה כי רחמנא גבי חמתה ליטוט נגה גלי רחמנא גבי חמתה כבשרה כי א גמורי וכי תימא ד* אין מיה זעיזים

כל דקיי' נטולות ק"ה וזה מוכיח: וכן ווידי' לך כ"ג ומ"ז גלגולו רוגרוי לך בלבך פטול גולו: וכן ברכתי לך גולו יי' בז' צדקה

היהו גוונין דבשורה
הוירוחון למלחת רדפה
צברן לרקען פון עלעלת
ליך האובן.
ס אקארטן. עין ברובו
כברתא הדרה השאה
מוחודת דרבנה דושיא
מלהה; ס יג נגויו וויה
שה להרבעה הרא
תגמורי כי הימא עין
טלס יומם רף עיב
דרה הר אונטן; ג
שטח אהוה דבשורה
עין ובהם רף עיב;
ס התה האדר ברכבת
אמירין הא דרבבת
וקשה רשי' ברכבת
הא איבצעה הא דבשורה
שאיו לאדר הקברת
אמירין דרבבת סכוף
פישטה אום אאס אונז
ס אלס אשם דיב
אשם תלוי ויל דאנז
מוור ואונצער דרבשת
כפרש' דהמש איס
לבביה אום נולאות
ואעם שפורה
סיל שאמי מוכחה איס
טור ואעם מעוזת חל
הא אונז' לבני מא
ס לבן גען דהה קו עט עטם צלע

שלא לשמה לשמן בין ש' החטא ומנוחת מגלן חטא את היא ה"ג הא כתיב ביה הקטורת אימונו אשם לא נאמנויות רמורה ונפלה ונתקל קצער גלן פקם ועתה אמריך קו צקמיעס זעם פקם קו מדריך מילעט מושר זונגע נשיי צמץ זעט זומו זונגע נשיי צמץ זעט זומו ביהו וככש בעט זעט זומו נמקוס לאכ טאטט למ ערולא נפי ס' פטלת קו: ואלן קו. דלאס נפּוּס ל': קנאיק נלעיפוי. זעטכלו שער שים קונה וקעה לאב' לי קרא לרבות לאב' נוליה ואב' שפחה מילעט צמכם פקחים (ק"ז: ט): דעטמלו יומיורי לו שאלצדו לו מעככ כפלס ונתקל קצער גלן פקם ועתה שער שים זעט זומו אמריך קו צקמיעס זעם פקם קו מדריך מילעט מושר זונגע נשיי צמץ זעט זומו זונגע נשיי צמץ זעט זומו ביהו וככש בעט זעט זומו נמקוס לאכ טאטט למ ערולא נפי ס' פטלת קו: ואלן קו. דלאס שער לך' גראה דרא דעטכלו זעט זומו אמריך קו צקמיעס זעם פקם קו מדריך מילעט מושר זונגע נשיי צמץ זעט זומו זונגע נשיי צמץ זעט זומו ביהו וככש בעט זעט זומו נמקוס לאכ טאטט למ ערולא נפי ס' פטלת קו: ואלן קו. דלאס שער לך' גראה דרא דעטכלו זעט זומו אמריך קו צקמיעס זעם פקם קו מדריך מילעט מושר זונגע נשיי צמץ זעט זומו זונגע נשיי צמץ זעט זומו ביהו וככש בעט זעט זומו נמקוס לאכ טאטט למ ערולא נפי ס' פטלת קו: ואלן קו. דלאס

הוינו לענין בקבוק חוויה
אות אמא זיהוי
דרובות ואלו ומושע אלו
ויל' ואשס עיולות ואבזם
שפחה הרוחה רמי לאה
בשיט שעטס מה אשן זון
אשטעס זויר איאש בענער
לעונס זטטעס צפער גענעלע ב הוא בהוויתו
שונן ביני שנה (ט) רבי
אדמר בר האן ארב בר
אשס שיניק ליעיטה
כון שנימוק בעליך
געיל: גל ניאק. דל גל מCKERו געונס
האריך ואיך מאנא

ואמר הנבר שציאו ושםם [ו] (ב'ס) סמס נס ממכבל לעריה עד שישתבח נסולה עד עליון סס נס עליון וצע עקירה לדיסחטינה צדקהו עלי שיטומו והחומר כלל במקה דלן טבר מיניה סס נס נס ממכבל: דלן בכל בול

"ובא הַכְּהֵן" (שם מד) — זו היא שיבחה זו היא ביאה, ולמדים בגיןה שווה משום שהתוכן שווה, למרות שהמלחלים אין זהות! שר להקשות: ליג'נמר [שילטן] "עָזֹנוֹ" עזונן שכתבו בחטא עת הקול כלומר, של מי שנשבע לשקר שאנו יודע עדות לחבירו, שנאמר שם: "אם לא יגיד וְנִשְׁאַעֲזֹנוֹ" (שם ה, א)! אלא בהכרח הוא לומר: כי אַמְרֵי [כאשר למדים] גוירה שורה מהטהרת קנות לעניין מותר נדרכה הוא דגנמייר [שלמדים]. ואמן למדים מכאן לעניין לא לשלמה. וכי פימא [ואם תאמור]: הלא אין גוירה שורה למחצה כך יש לומר כי במקורה זה גלי רוחמנא [גילתת התורה] לגבי חטאת זהה אין למדים, שנאמר: "וַיַּחַת אָוֹתָה לְחַטָּאת" (ויקרא ד, לג), הדגשת: "אותה", כלומר, רק אם שחת אותה לשלמה — פשירה, שלמה — פסולה, אבל כל קדושים אחרים בין לשלמן בין שלאל — פשרים. ושאלים: אלא לפני זה, שהتورה מיעיטה כל קרבן אחר,

שענפוא מאין [מהו הטעם] שהיא פסולה שלא לשמה — **מושום דכתיב** ביה “**חיה**”, שנאמר בחטא הנשיה “**חטאota hoa**” (ויקרא ד, כד) — **דווקא** כשהיא נועשית לשמה היא כשרה, **חייב נמי** [נכ' גם כן] בחטא חוטא ומונחת קנאות — **הא בתקיב בהו** [הרוי כתוב בהט] לשון במנחת חוטא “**חטאota haia**” (שם ה, יא), ובמנחת קנאות “**מנחת hoa**” (במדבר ה, טו). ומקשים: **אשם נמי** [גם כן] **הא בתקיב ביה** בבה בון **המילה “hoa”** שנאמר: **ויהקטר אוותם הכהן המזבחה אשה** **she hoa**” (ויקרא ז, ח)! ומשיבים: **הhoa** [אותו] **לאחר הקטבנה** (החלקים הקורבים) על המזבח הוא **דתקיב** [שנאמר]. **כתרניא** [כמו בריתות]: **דווקא** בחטא אש ללימוד מ”**hoa**” **שאם שחתה** שלא לשמה סוללה, **אבל אשם לא נאמר בו** “**asm haia**” **אלא לאחר הקטבנה**, **ואין לומר** שהוא נפסל או במחשבת שלא לשם, שהרי הוא עצמו **שיקטברו** **אימורי** כלל על המזבח **פישר**. **אבל** **כך שואלים:** **ואלא** שנאמר באשם **לפיה לי?** ומשיבים: **לדברי ר' בן הנאנא אמר רב,** **אשם שיטיק** **לענין** **שםתו או שנכתבבו בעליון,** **ורינוי לענות בשורה** **כללו** **בו מום ויביאו** **בדמיין** **עליה לנחתת** **הציבור,** **אם נמסר לוועה,** **בענפלו** **בו מום שחתו סתם ולא פירש** **לשם מה —** **הרי הוא פישר** **זוללה,** **שהרי דמי מיועדים** **לכך.** **ונדייק:** **דווקא אם ניפק לרעהה —**

הו כשר לעולה, אבל אם לא נתק — לא. וטעם הדבר, מפני רגרא (הכתוב): "אשם הוא", לומר: בקוויתו יהא, אשם הוא עד שיעיקר שמו מינו.

תאם כשר לשום עולה אבל אם שחתו במפורש לשם עוללה הריווח כשר, שהרי ליה או נחכמרו — אשם ירעא עד שיפול בו מום, ויפלו דמיו לנדהה, כלומר, אלה של ציבור. והוא הדין לתהמורתה אשם ולאשם שעבירה שננתה. ניתוק זה, יש — כשאמarrow בית הדין או הגזבר שיצא לעוזה (רש"י זבחים ה, ב). ויש שפירשו רוועה (ראה במאירנו נזיר כה, ב). ובמקומות אחרים פירש רש"י כי הכוונה היא עצמו מסרווחו לרעהיה (פסחים עג, א).

עקרות הקרבן וגינויו ממש לעולה (רש"י). ורבינו גרשום גורס כאן כמו במקצתו לעולה כשר. ולפי זה, אם לא ניתן לרעהו ושהתו שם עולה — פסול, שמלאך "הוא", שאר על פי שנייה את שמו — בהיותו יהה, اسم פסול. רוח ההלכה".

לא ניתן לומר קרא הוא בהיותו יהה בפסחתו ממש מכאן כי עין זה של יהה הוא מדין תורה, והוא מוגדר כשל. אולם מסgoiot חזרות (ראה ב.ב. ב), המשמע כי מדין תורה אשם כוה קרב לעולה, ואין זו אלא גזירות הכלמים, שמא שיעיר אשם כוה לעולה קודם שנתקברו בעליו. ושזה הצעיר כי אפשר שהוא מן הנטולות" בטללו, הוללות לפיו עשותו נשונה (רmb"ב שם). אבל רבינו שם ר' עקיבא דין תורה אשם שנתקבפו בעליו הריהם עומדים ליקרב לעולה, וחוכמים הם שאמרו פלוי דמי לנדבה. ולפי דעתו יש למחוק מכאן את המלים "ניתק אין לא ניתק לא", רור רור כאן: "הא" בהיותו יהה, בא להסביר מודע שם שנותו לעולה הריהם כשר — תושע ותקיד וביחדוש רmb"ז שבועות שם). ויש מי שפירש כי גם לגרסתנו, מה ניתק אין לא ניתק לא" הוא גזירת הכלמים, והכתוב "הוא" בהיותו יהה, מסביר את רורה זו (רבינו עוזיאל ניר כה.ב. וראה בתוס' בעמוד הבא).

תיר ולא התיירה נימוק זה של רב, שהוא מן הסברה ואני נזק למקור בכתוב כת חוטא), מורה לאורה כי בעיניו של דבר דינה של מנחת העומר הוא כאשר אין מהשחה פסולת אונן. ואולם בגין הדבר לשאר המחות, שכן בשורת כלעמן זה, גם אם לא ייאו בהן ידי חובה (ראה לעיל ב.א), הרי לנחת העומר יש מטרת להתר את החדש, ואין בה כל צד של נדבה, וממוסך כך אם לא נתמלאה יוזיו נפסלה לגומי (ואה ובינו גרשום, חזושי הגזירות ובהעוזות לש"מ החודש).

וְלֹא אָמַר ר' שְׁמֻעּוֹן, מַה דַעַתוֹ בִמְקוֹרָה זו? הָא מַעֲמָא [טעמו] של ר' יַעֲזֹן שַׁהוּא מִכְשִׁיר מִנְחָה שֶׁקְמַצֵּה לְשֵׁם מִנְחָה מִין אֶחָר, הוּא מִשּׁוּם תְחִשְׁבָּה דְמִינְגָּרָא [שְׁנִיכְרָת] שָׁאַיָּה נְכוֹנוֹ לְאַפְלָה [איינה פּוֹסְלָת]. וּמִנְחָה שְׁיִהְמַחְמִיחִים עַלְיהָ שֶׁלְאַכְבָּרְיוֹן. וְהָא [וזו] גַם כֵן, כִּשְׁקוּמָץ מִנְחָה לְשֵׁם חַ, מַחְשָׁבָה דְמִינְגָּרָא הוּא [שְׁנִיכְרָת הַיא]. וְאַיִלָּה פּוֹסְלָת. אָו דִילְקָא טֻעָמָא מִא טעמו] של ר' שְׁמֻעּוֹן הָוּא מִשּׁוּם דְקַתְבִּיב [שְׁנָאָמָר]: "זֹאת תְּרַתָּה נְגַהָה" (ויקרא, ז, ז) — מִורה אֶחָת לְכָל הַמְנֻחוֹת, וְאַילוּ "זֹאת תְּרַתָּה וְזֹבֵחַ" לא בְּתִיב [כְאָנָמָר]. וְלֹכֶן כִּשְׁקוּמָץ מִנְחָה לְשֵׁם זְבַח — לֹא תְהִת לְבָעֵלים? אָמַר לִיהְיָה [לו] ר' אָסִי: בְּלָם הַגְּעַנּוּ לְסֹוףּ דַעַתוֹ שֶׁל ר' יַעֲזֹן? כְּלֹודָר, אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְהַסְבִּיר אֶת טָעוֹמָו בְּעַנִּין זוּ. וּמְסֻבְּרִים: יַוְצֵאוּ שֶׁ רְבָה לְאַמְשִׁגִּילָה מִשְׁנִי לְיהָ נְאַנוּ מַתְרָךְ גַן. שְׁשׁ לְהַבְּחִין בֵין שְׁנִי דַרְשָׁ לְשִׁנְיוֹן בְּעַלִים — מִשּׁוּם הַקּוֹשְׁאָא שֶׁל אֲבִי, שְׁנִיהם נְלִימָדוּ מְאוֹתוֹ קַשׁ; כְּרָבָא לֹא מְשִׁגִּילָה [היא] אֲנִינוּ מַתְרָךְ גַן שְׁמַנְהָה לְשֵׁם מִנְחָה כְּשַׁרְתָּה,

טעתה" (שם יח), שלמרות שנאמר כן, השוחט חטא לתם חטא אחרת (שנאמור) פסל. כתירוץ של רב אש"י לא משביע ליה איןנו מותרין לו. שיש להבחין קומץ מנהה לשם כל' בין קומץ מנהה לשם מנהה — קשות הקושיא רב אחת בריה [בנו] של ר' בא, מוקצת חריבה לשם בלווה, שהיא עליה לבעליה, למרות שאיןו מחייב שם כל'.

שנינו במשנה: כל המנוחות שקמצן שלא לשמן כשרות, חוץ ממנחת החוטא וממנחת קנאות, שאם עשה עבודתן שלא לשמן — פסולות. ואליהם: **בשלטם נניחת החוטא יש טעם בדבר** — "חטאת" קרייה מנא [קראה אותה התורה]. שנאמר: "לא ישים עלייך שפן ולא יתון עלייה ונבה כי החטא היא" וגוי (שם ה, יא), ומכיון שהיא נקראת חטא —

הה כחטא, שפסולה שלא לשמה. אלא מנחת קנאות מגלי [מנין לנו] שזה?

ומשיבות, ומה דתני תניא קמיה נששנה חזרה המשנית לפניו רב נחמן: חחת קנאות מותרה נדבה, שאם הפריש מעות למנהת סוטה, ולא היה לך בכולן — ישתמשו בהן לкрובנות נדבה של ציבור. אמר ליה [כלן] רב שנמן: **שפיר גאנרטה** [רופה אוורה אונן], שהרי "מזבירות עון" (כבר ה, ט) ייב [נאמר] בה, ובחתאת כתיב [נאמר]: "זאתה נתן לכם לשאת את עון דדה" (ויקרא, י), וכיון שבשני הכתובים נאמר "עון" למדים בגזירה וזה: מה חטא מותרה נדבה — אף מנחת קנאות מותרה נדבה, ועל

ב' בה כש ש' קמץ התבוואה גזיר טמ רשותן של י' ישמעאל על הפסוקים שנאמרו במצורע: "ושוב הכהן" (שם זה נוסיף גם לעניינו: וכחטאת, מה החטא פסולה שלא לשמה — מנהת קבאות פסולה שלא לשמה. ומקרים: אלא מעטה, שמאן אנו דים, אף אשם יהא פסול שלא לשמו, דגמר (שהוא למן) בגין שווה, המילה "עוזן" מחתאתה, שכחטאת נאמר עוזן העדה" (שם אשם נאמר "ונשא עונו" (שם ה, ז)! וודוחים: דיןין "עוזן" מקום אחר יותר טוב בו "עוזן", ואין דיןין "עוזנו" מ"עוזן". ושאליהם: מי נפקא מipher ח' יוציא מה? מה משנה הבדל זה? והא תנא דבי רוחרי שנה החכם מבית

נרכה נדבה לפ' רשי הכוונה היא שנותנים מעות אלה ל תיבות | ("שופרות") שהו במקדש מילמלה ורבות מלמטה) שהייתה כתוב עליה נדבה, ומהם היו מקובלים עלות קרכון עוי שירשווה שטן נספחים להקביב עלייו את קרבות החוכה (שלדים של החיבור לקץ המזבח", לאחר שישים להקביב עלייו את קרבות החוכה (שלדים ב- מ"ה, ושם פ"ז מ"א ומ"ז). ואהא בא"ר הילכה", שלפי הרמב"ם הכוונה היא למתנתה, לפ' שומרת מנהה הולך למנה (מאייר שקלים פ"ב מ"ה). ובפטשות כוונתו היה בחחת יחיד, שכן מנהת נדבה ביצירוף (ראה אור שמה. וראה שבותות יב,ב). וראה בעניין

זה עצמה נזיר: ושה והוא מה וראה "או" נתיק אין נתוק לרשות י' שבוטה י' גזרה שוה למחצה טעמו של הדבר הוא, משום שביסודו אין הגזירה השווה ענין סברה אלא בגין הכתוב. אלא שכדברי הגמרא כאן, לאחר שיש גזירה שוה ניתן עוד ממשמעות מפורש של הכתוב ("אותה"), שלא כל דבר בכלל זה. או בניסוח מעט שונה שאין אומרים "אין גזירה שוה למחצה" כאשר יש טעם וסבירה שלא להחיל את הגזירה וזה לכל הדינים, וכן לעניינו — כאשר יש מיעוט בכתוב שאינו מבטל את עצם הגזירה וזה (וראה ספר כריתות שער א בית ב, יא).

יביאו להלן הערות ותשובות לאלמנטים מסוימים מהפתקה זו, שחלקם מוקדש לנושא זה:

הסוגיות שבודר כי יתנו עזרה בפתרון בעיות מילויים נספחים בסוף התשובה.

בנוסף לה השווא פוטולית שלם (וד דוד), או מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, ניתן לסייע בפתרון בעיות מילויים באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:

- הירש ס' 1: מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:
- שנאמור "זיהוי": מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:
- הruk לעוני: מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:
- ובאת להלן: מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:
- (כמו מהנה): מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:
- מונחות, שCKERן נדרש: מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:
- מסויימת כהונונה: מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:

בנוסף לה השווא פוטולית שלם (וד דוד), או מיפוי שלטוקנה באמצעות מושג אחד בלבד, ניתן לסייע בפתרון בעיות מילויים באמצעות מושג אחד בלבד, כגון:

ז' ביחסים ה.ב. ש"מ (א).

ג' עצמו של האוקטטרו אמוריו כשר ויעקרו של דבר, שכן המחשבה פוסלת אל בארכע דודות קשורות לודם הקרים, שהוא עיקר היזוגי והכופה — שחיטה, קבלת הדס, הלוכר קתקתו על גבי המובחן, ורוק לאחר מכן הדם מקטניות את האמורים (ש"י ביחסים ה.ב.).

ם שנתקל לרעיה מסורת ביד הכלמים היא שבכל מקודה שודינה של חטא למות, וכגן

אורח ההלכה חת' קגנות מורה נדבה המפריש מעות למנחת חותם והוא הרין למנחת קגנות. או ר' אשש שני כרב הונא (ח), או שהביא סולט ונוטר ממנו — יביא במוות למנחת נדבה (ובמנחת קגנות הבאה).

אורח הילכתי

חת קגנות מותה נדבה המפריש מעות למנחת חוטא (והוא הדין (ח), או שהבאי סולת ונורר ממנה — יביא במוור מנחת נדבה (ובכ

כָּל הַמְנֻחוֹת פֶּרֶק רָאשׁוֹן מְנֻחוֹת דַעַת

מִסּוֹרַת הַשׁ"ס
 א. משנה זובחים בא. ידים פ"ד
 מ"ב. חוספთא זובחים פ"א א. מדרש
 מכילתא שמות יב, כא.
 תנאים דברים כג, כד. ליק"ש תורה
 רו. רה. תתקלו.
 ב. משנה קנים פ"ב מ"ה. קדושין
 ג'ב. זובחים הא. ירושלמי חיגגיה
 פ"א נרא.
 ג. משנה מעילה יא, א. שם נזיר
 כד. (חלק). חוספთא נזיר
 (לייבורמן) פ"ג ט. שם מעילה פ"א
 ט.

11

הובוה יש בכתה"י ובש"מ: כי קתני.
ור' וכן אתה אמר בכתה"י
וז' ואכן אתה אומר.
ז' שלא לשמן ברוב מהה"י
ככמבלילה: שנבצחו שלא ליט
להכשיר ולא הכספיו
ז' ועוד: הויאל ובאו
ר' ולא הכספיו במקצתו.
בשב"מ מלים אלה חסרו.
ה' אתו בכתה"מ ועוד מליט
סרוות.
לפפרה יש בכתה"י: בא
ומתה בכתה"מ: הביאה
ודודה בריה דרכיה שמעון בן
קננתה"י: יהודיה בריה דרכיה
בן פין.

10

אורח ההלכה

כל המנהות פרק ראשון מנהות שיטה

מנחות

פרק

ה ע"א כל המנהות

גמי משבחת לה [גם כן מוצאתה שhortudo מפלל איסורן בקודש, ומאי ינחו [ונמה ה]? מנוחת העומר שנמצא שלא לשם, שלמרות שהתבואה החדשנית נארה להדיות עד שתפרק מנוחת העומר, מנוחה זו מותרת בהקרבה: ודוחים: כיון שאין מוחסר זמן לבו ביום, לאו איסורא לא איסור] הוא שהותר, אלא מתחילה כשרה היא, כאילו כבר קרכבה מנוחת העומר האחרת. ועוד מותיב [מגשה] רב ששת מה שעניינו בעניין טהרת המצווע: הקדים מפן שמן על בהנות המצווע למתן דם האשם על הבנות, שלא כפי שאמרו החכמים (ויראה יד, יד-ז) — ימלאונו את לוג השמן ויתזרז ויטן שמן על בהנות המצווע אחר מתן דם. הקדרים מתן בהנות מן השמן למתן שבע הזאות השמן לפני' — ימלאונו שמן ויתזרז ומתן בהנות אחר מתן שבע. ואין אמרת [ואם אומר אתה אין מוחסר זמן לבו ביום, אמר אמי [מדוע] אם שינוי את הסדר יתזרז ויתן? מאן דעבד עבד [מה שנעשה עשה], שהרי כבר מתחילה היה רואי להעשות! אמר רב פפא: שאני [שונין] הלכות מצער, דכתיבא בהו [שנאמרה בהם] לשון הריה, שאמר הפתוח: "זאת תהיה תורת המצווע" (שם), "תתיה" — ב簿ויה תהיא, ואסור לשנות מן הסדר. ועוד מותיב [מגשה] על כך רב פפא ממה שניינו: הקדים שחיתת חטאתו של מצער לאשםו, שלא כראוי (ראה שם יג-יט) — לא יהה אחר ממסך בדקה של החטא של יקרש, עד שישחט האשם ויזה מומו, ואחר כן יזה דם החטא. אלא מעופר צורתה של החטא, יניחנה עד למחר עד שתיפסל, ותצא לביית השמייפה. ואם אין מוחסר זמן לבו ביום, מדוע לא נראה את החטא באילוי נשחתה לאחר האשם? והתמים: אמי קא מותיב [מדוע מגשה] רב פפא? והא [וורהי] רב פפא הוא שאמר: שאני [שונין] הלכות מצער דכתיבא בהו [שנאמר בהם] תהיה, ולפיכך שינוי הסדר פוטל בהם! אלא יש לומר כי רב פפא הבי קא קשיא ליה [נכד היה קשה זו]: אימא [אמור] כי הגי מילוי [דברים אלה] שהסדר מעכבר בהלכות מצער, אמורים דוקא בעובדה, אבל שחייטה לאו עבודה היא, שאינה מעיקר עבודת הקרבן. ולפיכך, אי [אם] אין מוחסר זמן לבו ביום — יהא אחר ממסך בדקה של החטא, ולקורייב [ושיקריב] את האשם שישחטו ויזה מומו, וקדר ליקרב [וזהvr כרך יקריב] את החטא! אלא אמר רב פפא: היני טעם א[ז]חו הטעם של ריש לקיש, שמנחת העומר שנמצא שלא לשם כשיירה להקרבה — לא מפני שאין מוחסר זמן לבו ביום, אלא מפני דקבר [שהוא סבור] כי היא מזורה, כלומר, בוקרו של יום ששה עשר בניסן, מתייר את התבואה החדשנית, גם בלא הקרכבת מנוחת העומר, שכן ר' יוחנן וריש לקיש אמרי פריריהו [שאומרים שניהם]: אפיקלו בזמנ שבית המקדש קיימ,

עינונים

שהמליקה אינה טעונה כל' (כגון סיכון של שחיטה, ראה להלן פב,ב) הנחש כמעלה בקשר העופף, שאינו נעשה על ידי כל' אלא בוגורו של הכהן עצמו! (וראה חק נתן). לפיכך הסבירו שהכוונה היא לענין קידוש בכל', שבמנוחה צרייך לקדש את קומץ המנחה (שהיא כנגד דם הקרבנות) בכל', ולהקיטרו בכל', אבל בענין מקבל את הדם בכל', אלא מזה בגורו העופף על המזבח (ראה עולה שלמה).

שחיטה לאו עבודה ככלום, אין השחיטה נחשבת כחלק מסדר העבודה, וכך גם אינה נחשבת כחלק מסדר המצווער (ראה הידישוי הגירוי'). ובטעם הדבר כתוב ריש"י — שהרי היא כשרה ברו (כפי שדר'יו חכמים מהן נזכר בתווים ריק מקובלת הדם ואילך. זבחים לב.א).

ובஹ"ס ביאו בשם י"י יעקב (כ"ל) מאורייגש ששליטה אינה עברדה מפני שאיןיה מיחודה בעבודה תוקודן, שהרי זו היא גם דרך השרה של החמת חולין. עוד ראייה הביאו לכך ששליטה אינה עבודה,ימה שנאמר (שם עמוד ב) שמי ששותח קדרשי קדושים אינן צרייך לחיות בעצמו בцепון העוריה, כפי שהוא בקבלה הדם, לפ"ז שאין השחיטה בכלל "לעמדו לרשות לרני ה'".

אלא אמר רב פפא וכו' למקנה זו, שיש מהוסר מן לבו ביום, הסבירו ביחס כי הדברים אמרו רווייאך בדבר הבא להתייר או להכשיר את האדים, כגון אשם מצורע, מפני שעדרין לא הותר. אבל בקרבות אחרות, כגון פסח (ראה פסחים שא.א), וכן קרבנות הבאים לכפרה — אין מהוסר מן לבו ביום, כפי שעולה מן הסוגיה במסכת יומא (סב,ב) לגבי שער של יום היכיפורים.

העובר צורתה ככלום, יינήנה ממשן הלילה עד שתשתנה מוארית בשור (ראה ריש"י, וכן ר"ח ורש"י פסחים לד,א), והמתנה כזאת ממשן הלילה פוסלת אותה משם לינה. ויש ממפרשי המשנה (ובחחים פ"ח מ"ד) שפירשו כי הפסול של הלינה הוא עצמו "העbara צורה" של הקרבן, שנפלט ואינו ראוי למה שהוא (בענין מה שאמרו בغمרא להלן מוב.).

האייר מזרח מתיר שנאמר: "ולחם ומוקל ורמרל לא תאכלו עד עצם היום הזה" (יוקרא כג, ו). ומכל מקום השיריים ינים מותרים להנימן, מפני שנדר שם גם: "עד היבאים את קרבן אלהים", ומשם למדנו ממשוחה להמתנה, באכילתם עד לאחר ההקרבה ("ריש" בבעמוד הבא, עפ"י הגמרא להלן ד). והקשו ביחסו (בעמוד הבא): ומודוין אין בכם מושם "ממתקה ישראל"? ווירצטו שאין זה עשה גמור אלא מצווה לחתוליה (ודרבנן. בטורי אבן ר' יה' ג.א). אבל בש"ו שאגגה אריה (בחדרות ס' י) כתוב כי אף שיש בכך איסור עשה (כפי שסבירו בעל התו' להלן מוב.).

הלהקה

ולא מן המודוע (ואין צריך לומר מערלה ומכלאי הכרם, מפני שהיא מצויה הבהה בעבירה. וראה ורבבי"). (רמב"ם ספר עבודה הלוות איסורי מזבח פ"ה ה'ט). הקדרים מתן שמן וכוב', הקדרים הכהן מתן שמן על בהונות המצווע לחתן הדם — ימלא את הלוג שמן, והוחור ויתן שמן אחר מתנת הדם. הקדרים מתנת שבען מן השמן נגנד בית קדרי הקדרים למתנת בהונות — ימלא הלוג והוחור ויתן שמן לבהונות תחילה, ואחר כך יתן מתן שבע. כבביהית. (רמב"ם ספר קרבנות הלכות מהוסרי כפרה פ"ה ה'ז). הקדרים חטאנו לאשמו הקדרים שחחתה לטאתו של מצורע לאשםו — לא יהיה אחר מברך בדרכם. אלא עבור גורה וגזר לא בקבת השבירה. כבביהית. (רמב"ם שם ה'ז).

ואומר מֶר [שאמר החכם]: גִּילָח עַל אֶחָת מְשֻׁלְּשָׁתִן (חטא), או עולה, או שלמים) — יֵצְא, משמע שאין הכהר תליו בקרben מסוים. מיתבי מתקשרים] מה שנינו בבריתא: אֶשְׁם מְצֻרָע שְׁגַח שְׁלָא לְשָׁמוֹ, או שְׁלָא נִפְתַּח מְדֻמּוֹ עַל גַּבְיָ בְּהֻנּוֹת — הַרְיָ זֶה עֲלָה לְגַבְיָ מְזֻבָּח, וְטֻעַן סְכִים כְּדִין אֶשְׁם מְצֻרָע, ומכל מקום אַרְקָא אֶשְׁם אַחֲרָה לְהַכְשִׁירוֹ אֶת מְצֻרָע. והרי זו תְּקוּפָת [ירושיה חמורה] על שיטת רב, שאמר שקרben כזה פסול לזרמי, מאחר שבא להכהר ולא הכהר.

ביחס למה שנאמר בשם רב, שמנחת העומר שנקמזה שלא לשם פסולה, מוסיפים: ור' שמעון בן לקיש אמר: מנחת העומר שקמזה שלא לשמה — בשיירה, ומקטיר את קומזה, ואולם שייריה אין נאכלין בכחנים, משום אסור "חדש", עד שתבייא מנחת העומר אחרית באותו ים תחתרנה. ושאלים: וכיון שישיריה אין נאכלין עד שתבייא מנחת העומר אחרית, הקומץ של מנחה זו עצמה מקרב היכי [ליקרב כיצד היא] קרביה? נאמר: "מן משקה יישראל למנחה ולעלוה ולשלמים" (יזוקאל מה, י), לומר שאין מקרים קרבן לגבוה אלא מן המוטר ליישראל, ולפני קרבת העומר התבואה אינה מותרת לישראל! אמר ר' אדא בר אהבה, ספקבר [סבור] ריש לקיש: אין בקרבות מוחoper זמן לבו ביום, אלא, הוילכו ביום היה החדר מותר, הריחי כשרה להקרבה כבר עכשו. על הסבר זה כתיב [מכתשא] ר' אדא בריה [בנו] של ר' יצחק מה שנינו בבריתא: בעופות שאין במנחות, יש במנחות שאין בעופות. ומפרטים: יש בעופות שאין במנחות — שעופות אין בנדבת שנים, שני אנשים כלולים להתנדב בשותפות קרבן מן העוף, אבל לגבי מנחות "נפש" כתיב באזנותו בהן ("ונפש כי תקריב מנחה", ויקרא ב, א), לומר שرك אדם יחיד ("עופש") מביא מנחה. ועוד, שמחופרי בפירה, שהם זב וזבנה يولדה הצעיר ממצוע, היציים לחייב קרבן לגורם כפרותם — מבאים קרבן מן העוף, אבל אין בקרבים מנהה. וכן הופרו העופות מפלל אישורן בקדושים, טමליה בעוור חולין עושה אותו נכילה האסורה באכילה, ובקדושים היא ככסירה את העוף להקרבה ולאכילה. מה שאין פן במנחות, שאין במנחה כבר שאסור בחולין והותר איסורו בקדוש. ויש במנחות מה שאין בעופות — שענקחות טענות פלי לעובדן, שצරיך לתת את המנחה בכל שרת, יש בהן שצירות גנופה ותגשה לדורן, ושצראיך לחתם רשות, טכמו שיש מנהות של יחיד כך יש מנהות של ציבור העומר, שתי הלחים הנקנים), מה שאין פן בעופות, שאין בעבודתם כל שרת, ואין בהם נוגפה או הגשה, ואין קרבן ציבורו מן העוף. ואם איתא [יש, נconeן הדבר] שמנחת העומר שנקמזה שלא לשם כשרה מיד להקטרה, הרי במנחות

ט. מוסרות הש"ס
ו. גדרים דב. נזיר כה
ה. זבחים נה. ערךן כה
ו. ליק"ש תורה תש.
ז. יומא סב. מנהחות
ו. ווסטפה נגעים פ"ט א.
ט. פחסים מה. מנהחות
ו. חולין צב. תמורה כה
ז. רושלמי ערלה פ"ב ה"א.
ו. נוכח פ"ד ה"ז. ליק"ש כב.
ללו. פיק"ש נ"ץ שפוג.
ז. יומא סב. זבחים יב, כב
ו. (בשינויים) ווסטפה המ' כב.
ט. ג"אACA ככ.
ו. ראה מנהות קרב. ר.
ק. קידרא א. ד. שם ב. א.
ז. ראה משנה כריתות ח.
ו. ראה מנהות כו. א. צו.
ט. ראה מנהות ס. א.
ו. ראה זבחים צ. א.
ק. קידרא א. ד.
ו. ווסטפה נגעים פ"ט
ט. ליק"ש תורה תקטן.
ו. ווסטפה נגעים שם פ'
ג. יומא מ"ב. זבחים י.
ח. מנהות גב.
ט. מנהות סח. א. ובירוש
ו. לילנה פ"א ה"א (בשינויים
ליק"ש תורה תרגמ.).

רשות

אמר מר גילה יש בכתה": דתנן
יללה.
שנשחטת שלא — ניתן מדרשו
בכתה": כמckerבלת: שהחתנו
שלאל לשמו או שלא נתן.
תיזובתא דרב בכתה": וודו:
תיזובתא ובשם': תיזובתא דרב
תיזובתא.
רובי שמעון בן לקיש בכתה":
ברושי לרינו.

ונגד שtabbia מנהחת העומר אחרה תחתיתו רינה בכח' ובדפורי': עד שtabbia מנהחת העומר אחרה מנהחת העומר אחרה בכח' ובש' מ': כיון דשוריין אין נאכלין.

הו^ט אמר הכתוב זאת בכת"י יש:
בכחיב ווזת.
אמאי קא מותיב רב פפא והא
בכלהח'י: ולאו רב פפא ובש"מ:
אמאי קא מותיב רב פפא ולאו
רב פפא.

אברהם

לכלומר מהותרי כפורה פ"ה ה"ב). איז מכך מונחים ונכסים לא מנו הבלתי ולא מנו החדש גורם לעומם
ונ-המותר לישראל. אין מחייבים מונחים ונכסים לא מנו הבלתי ולא מנו החדש גורם לעומם